Болният го изглежда внимателно и затвори очи.

— Татко, татко! Какво ти е? Як съмъ твоятъ синъ, твоятъ Чичило.

Болният не помръдна повече, а продължаваше да диша болезнено.

Тогава момчето взе единъ столъ и седна разплакано до леглото. То не дигаше очи отъ лицето на баща си. — „Нѣкой лѣкарь ще мине да го прегледа, — мислѣше то. — Той ще ми каже нѣщо".

И момчето се потопи въ тѣжки мисли, като си припомняше много нѣща за своя добъръ баща. И остана дълго време така замислено. По едно време нѣкой го бутна леко по рамото. То се стресна и видѣ една сестра.

— Отъ какво страда баща ми? — запита момчето.

— Твой баща ли е? — рече тихичко сестрата.

— Да, баща ми дойдохъ . . . Отъ какво е боленъ?

— Не бой се, момче! — отговори сестрата. — Сега ще дойде лѣкарьтъ.

И тя се отдалечи.

Следъ половинъ часъ издрънка звънецъ. Момчето видѣ, че влѣзе лѣкарьтъ, придруженъ отъ своя помощникъ. Сестрата и единъ служитель вървѣха подиръ тѣхъ. Лѣкарьтъ започна прегледа, като се спираше до всѣко легло. Това очакване изглеждаше вѣчно за момчето. При всѣка стъпка на лѣкаря неговата тревога се увеличаваше. Най-после той пристигна до съседното легло, момчето се изправи на крака, а когато се приближи, то започна да плаче.

Лѣкарьтъ го изгледа.

— Синъ на болния, — каза сестрата. — Пристигналъ тази сутринь отъ село.

Лѣкарьтъ сложи ржка върху рамото му. После се наведе надъ болния, подържа му ржката, попипа го по челото и зададе нѣколко въпроса на сестрата, която отговори:

— Нищо ново.

Лѣкарьтъ се замисли малко и каза:

— Продължавайте, както до сега!

Тогава момчето запита съ разплаканъ гласъ:

— Отъ какво страда баща ми?

— На бой се, синко, — отговори лѣкарьтъ, като сложи повторно ржка върху рамото му. — Той страда отъ червенка на лицето. Опасно е, но има още надежда. Наглеждай го.

— Но той не ме познава! — възклицна момчето.

— Ще те познае . . . утре, може би. Не губи надежда!

Момчето искаше да пита за друго, но не посмѣ. Лѣкарьтъ отмина по-нататъкъ. И тогава то започна своя животъ на болниченъ служитель. Оправяше покривката на болния. Отъ време на време питаше ржката му. Разгонваше мухитѣ. Наведнаждъ се надъ него при всѣко охание. А когато сестрата донасяше лѣкарство, то вземаше отъ нея чашата или лъжицата и му поднасяше до устата. Болният го гледаше понѣкога, но не даваше признаци, че го познава. Ала погледътъ му се спираше все по-продължително върху него, особено когато почваше да изтрива съ кърпичката очитѣ си.

Така изминa първиятъ день. Презъ нощьта детето спа върху два стола, въ единъ жгълъ на стаята, а сутриньта отново залови своята милосердна работа. Този день болният помръдна малко устнитѣ си, сякашъ искаше да каже нѣщо. Следъ всѣко пробуждане, като си отваряше очитѣ, наглеждаше, че търси своя малъкъ служитель. Лѣкарьтъ мина още два пѫти и забележа едно малко подобрение. Надвечеръ, когато момчето приближи чашата до устата на болния, стори му се, че видѣ да заиграе върху подутитѣ му устни лека усмивка. И тогава то започна да се утешава, да се надѣва. И съ надежда, че ще бѫде разбрано, то заговори на болния. Заговори му надълго за майка си, за малкитѣ си сестри, за заминването въ нѣщо. И, макаръ да се съмняваше, дали ще бѫде разбрано, момчето говорѣше, защото му се струваше, че дори и като го не разбира, болният слуша гласа му.

Така изминa и вториятъ день, и третиятъ, и четвъртиятъ. Болният ставаше ту по-добре, ту извѣстно по-зле. Момчето бѣ всецѣло погълнато отъ своитѣ грижи. Едвамъ успѣваше да похапне малко хлѣбъ и сирене, които му донасяше сестрата. То почти не виждаше какво става наоколо.

Часоветѣ и днитѣ изминаваха, а момчето не се отдалѣваше отъ своя татко. То трепереше при всѣка негова въздишка и при всѣки неговъ погледъ.

На петия день болният неочаквано стана по-зле.

Лѣкарьтъ го изследва, поклати глава, като да казваше, че е свършено. Момчето се отпусна върху стола и силно ридаеше. Но все пакъ едно нѣщо го утешаваше. Макаръ че се влошаваше положението на болния, нему се струваше, че той гледаше момчето все по-упорито. Не искаше да вземе питие или лѣкарство, освенъ само отъ него. Все повече и по-често правѣше усилено движение на устнитѣ, сякашъ искаше да произнесе нѣкоя дума. И тогава синътъ буйно му хващаше ржката, облекченъ отъ неочаквана надежда, и му назваше почти съ радостенъ гласъ:

— Не бой се, не бой се, татко, ще оздравѣешъ ще си отидемъ, ще се върнемъ у дома при мама!

Часътъ бѣше четири следъ обѣдъ. Изведнажъ момчето чу при близката врата на стаята шумъ на стѫпки, а следъ туй единъ силенъ гласъ и само три думи: — До виждане, сестро! — Тия думи го накараха да скочи на крака и да падне сподавенъ викъ.

Въ сѫщия мигъ въ стаята влѣзе единъ човѣкъ съ голѣмъ възелъ въ ржка, следванъ отъ една сестра.

Момчето падде остъръ викъ и остана прикованo на мѣстото.

Човѣкътъ се обърна, изгледа го и сѫщо падде викъ:

— Чичило! — и се хвърли къмъ него.

Момчето се хвърли въ прегръдкитѣ на баща си, запъхтѣно.

Сестритѣ, служителитѣ, лѣкарьтъ се притекоха и останаха изумѣни.